

L'última de Montserrat Roig

L'escriptora i periodista Montserrat Roig, de quaranta-cinc anys, va morir diumenge passat víctima de càncer. La seva mort ha commogut Catalunya, però també la Garrotxa, comarca que apreciava fins al punt que va servir d'inspiració

a algunes de les seves obres, com explicava en la darrera entrevista concedida a un mitjà de comunicació olotí i emesa al programa "Tauleta de nit" de Ràdio Olot el desembre de l'any passat.

■ GASPÀR HERNÁNDEZ

Quan Montserrat Roig va venir a Olot, fa aproximadament un any, ja mostrava els símptomes físics de qui ha estat sotmès a un fort tractament per combatre el càncer. Malgrat això, el que més em va sobtar en conversar amb ella va ésser l'energia i vitalitat que despenia en les seves respostes, recolzades sobre el pilar de la cordialitat amb certs tons materialistes. Tons amb els quals havia dibuixat una literatura mai no reconeguda suficientment i una vida injustament trencada per l'única bestiesa de debò: la mort.

Hi ha moltes coses personals de qualsevol biografia que no són remarcades mai perquè formen part de la vida íntima. Per a mi, una de les coses més importants és que el meu pare va ser en Tomàs Roig, i que em va inculcar molts dels aspectes que trobo més positius de mi mateixa, des de l'amor a la pròpia llengua, l'amor al país, l'honestat o la sinceritat. El meu pare era un home molt sincer, i això li va portar molts maldecaps a la seva vida, cosa que a mi també m'ha passat. Però sobretot em va inculcar l'alegria de viure, deia Montserrat Roig intentant complementar aspectes de la seva biografia dels que habitualment no surten als llibres, i que m'agrada recordar de tant en tant.

L'entrevista va tenir lloc un divendres a la nit, poc després que l'escriptora hagués pronunciat una conferència titulada "L'art de la memòria" dins el cicle sobre "La Perestroika" organitzat pel Club de Debat Joves 21. Recordo que m'havia passat força dies llegint llibres i reportatges i documentant-me sobre la seva trajectòria i que, cinc minuts abans de sortir en directe, vaig perdre el guió. Després vaig veure que amb una mestra de l'art de la conversa res d'això no calia.

Montserrat Roig, als estudis de Ràdio Olot en l'última entrevista concedida a la nostra ciutat.

En literatura no pots descriure immediatament una cosa que estàs vivint, perquè necessites la lentitud del temps per impregnar-te de tot allò que has vist o has sentit. Jo vaig venir a la Garrotxa fa quatre anys a escriure la meua anterior novel·la, "La veu melodiosa". Que, per cert, en Llorenç Berga va ésser molt amable amb mi perquè em va ensenyar l'extraordinari paisatge de l'Alta Garrotxa. I mentre jo escrivia "La veu melodiosa", on no surt res d'aquesta comarca, m'anava impregnant del paisatge de la Garrotxa. I aleshores, al cap de dos anys, me'n vaig a Llers de Cerdanya a escriure el "Cant de la Joventut". I em va sortir el paisatge de la Garrotxa, i no el d'allà, perquè això és la memòria, declarava tot insistint en la seva admiració per la comarca.

De fet, no només l'apassionava el paisatge. M'agrada també la gent, la història, i m'emociona molt veure les ermites perdudes per l'Alta Garrotxa i m'imagino els pagesos, el segle dinou,

el camí que feien per reunir-se en una església i parlar amb Déu. I a mi, que no sóc creient, aquestes coses m'emocionen molt perquè jo considero que això és l'autèntica fe i no la fe espectacular, com la fe del poder i dels diners. Gent que vivia en masies molt allunyades havia de caminar amb grans dificultats per arribar a reunir-se en una església que havia estat construïda molts segles abans per un mestre d'obres desconegut; i allí dins se sentien poble, comunitat. I això m'emociona.

Amb l'escriptora vam parlar de la col·laboració que va mantenir amb l'artista olotí Xavier Carbonell a qui amb molt de gust vaig fer una introducció sobre la seva obra o amb el ninotaire Cesc, i d'una de les seves il·lusions: tenir una masia a la Garrotxa. Fa molt de temps que us estic demanant que em digueu si hi ha alguna casa i encara no me l'heu trobada, i per tant me n'he anat a l'Alt Urgell... (retraient-li-ho rient a en Carles Llorens).

-Doncs ja et pots començar a vendre la casa de l'Alt Urgell o bé pots optar per tenir-ne dues.

-Que et penses que sóc la Tita Cervera?

El sentit de l'humor quedava palès en tot moment, menys en parlar de televisió. Sento preocupació davant aquesta mena d'enemic incordiant, maleducat i impertinent que tenim cada dia a casa anomenat televisió. El tenim com un altar o com un visitant inoportú, però no ens deixa mai. Penso que la televisió ens pot fer perdre la memòria, no solament perquè la gent està deixant de llegir, sinó perquè la gent pot deixar de recordar degut que és ton immensa l'allau d'informació que et dona que no hi ha ment humana que la pugui digerir.

NETEGEM OLOT ENTRE TOTS !

Utilitzem les papereres,
Escombrem les voreres els matins
Dipositem les bosses dins dels contenidors...

Ajuntament d'Olot

REGIDURIA DE SERVEIS

